

Preek

Prediking n.a.v. : 1 Koningen 19: 13b (HSV)

En zie, een stem kwam tot hem, die zei: Wat doet u hier, Elia?

Wat is het moeilijkste aan een supermooie zondag? De volgende zondag. Je hebt zélf een dienst als zegenrijk ervaren. En je hoopt, dat dit door de gemeente óók zo is beleefd. Maar 't zou ook kunnen, dat iemand dit heel anders heeft. Zoals koningin Izebel. Ondanks het spektakel op de Karmel met Elia is ze níet zo onder de indruk.

Terwijl wíj Elia in de eregalerij van de gelovigen hebben gezet, blijkt hij volgens apostel Jacobus (5:17) nèt zo in elkaar te steken als wij. Ook van zijn leven geldt: bij de hoogste berg ligt het diepste dal. Denk je de enige te zijn, die 't nog met God ziet zitten. Zoals ouders zich soms voelen bij 't doorgeven van geloof aan kinderen.

Plotseling voelt het leven om je heen als een woestijn. Vraag je je op een gegeven moment zelfs af: 'Wíe is er hier nu veranderd? God òf ik, dat ik me troosteloos voel?' Volgens Luther is geloof dít: 'getrooste wanhoop'. Inderdád, de gelovige heeft altijd weet van dit besef, dat de wereld om me heen en in mezelf níet volmaakt is.

Maar dat dit het laatste niet is. Toch plaatst Elia ons voor dezelfde vraag: 'Hoe kan een mens, die zo sterk was in geloof, zó ondersteboven raken?' Hoe gaat God met gevoel van verlatenheid om? Hij gaat méé, de stilte in. Hoort Elia zeggen: 'ik ben niet beter dan mijn vaderen (vs.4).' Misschien dacht hij dat op de Karmel wèl te zijn...

Zoals Herman Finkers zegt: 'Ik ís me er ééntje!' Soms vraagt nàblussing van een (binnen)brand nog meer aandacht dan de hoofdaanval op 't vuur. Maken een paar nachtjes slaap en een goede maaltijd dat we weer anders tegen de dag aankijken. Maar Elia ís er nog niet. Hij zoekt een plek waar lotgenoot Mozes óók Godservaring had.

Een jongere zal zeggen: 'Kijk, zó wordt geloven nog eens een keer leuk! Laten we een stiltegebied bezoeken onder kerktijd. Misschien dat we dan nog méér van God meekrijgen dan tijdens zo'n saaie preek.' Elia deed 't óók. En met goed gevolg. Luister zelf maar eens: En zie, een stem kwam tot hem, die zei: Wat doet u hier, Elia?

Wat zou jij zeggen, als jij vandaag zo'n vraag kreeg? Wat doe je hier in de kerk? Je eerste reactie zou best wel eens stormachtig kunnen zijn. Dat maak ik toch mooi zelf uit. Mogelijk sta je daarna nog even na te beven. Om vervolgens vurig uit de hoek te komen met de opmerking: Misschien om de stem te horen, die ik nooit hoor!

Die vraag 'mens, waar ben je en wat doe je hier?' ruist en reist al sinds de hof van Eden met ons mee. Waarom die vraag? Ieders persoonlijke antwoord daarop wil ons allen brengen op de plek waar de Here God ons hebben wil. Wèg uit de spelonk van de eenzaamheid. Alleen Meerdere Elia Jezus Christus kan je daaruit halen.

Hóe dan? Door samen te luisteren naar Zijn stem in Zijn Woord. Op zondag en door de week. Bij moois en moeilijks. Dikwijls verwachten wij teveel spectaculairs bij een Godservaring. Gods nabijheid begint al bij monde van deze belofte van Jezus: Ik ben met je alle dagen. En wat doet dat met jou nu je hier bent!? Amen.